

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 391/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

- postupom vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, 3. inšpekčného oddelenia Banská Bystrica vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 a jeho uznesením zo 7. decembra 2010,

- postupom Vojenskej obvodovej prokuratúry v Banskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. 0 Pn 253/10 a jej uznesením zo 4. apríla 2011, ako aj

- postupom Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne vo veci vedenej pod sp. zn. Vn 295/10 a jej prípisom z 30. júna 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. júla 2011 doručené podanie JUDr. PhDr. P. Ď., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorom sa okrem iného uvádza:

„... Dňa 12. 08. 2010 som na Okresnej prokuratúre v Žiline podával trestné oznámenie, ktoré som napokon dňa 18. 10. 2010 spresnil ako trestné oznámenie na vyšetrovateľa okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline JUDr. P. M., predovšetkým pre trestný čin marenia úlohy verejným činiteľom. Toto trestné oznámenie bolo dňa 22. 10. 2010 odstúpené Okresnou prokuratúrou v Žiline Vojenskej obvodnej prokuratúre v Banskej Bystrici. Odvtedy bolo v tejto veci vydaných niekoľko uznesení, no iba jedno sa skutočne zaoberalo trestným činom marenie úlohy verejným činiteľom, a to až uznesenie 0 Pn 253/10-14 zo 04. apríla 2011. Záverečné rozhodnutie v tejto veci bolo uznesenie Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne Vn 295/10-17 z 30. júna 2011, doručené na moju adresu až 07. 07. 2011 (poštová pečiatka dňa odoslania je nečitateľná). Toto konečné uznesenie Vn 295/10-17 z 30. júna 2011 tiež opomína oznámený nedbanlivostný trestný čin marenie úlohy verejným činiteľom. Od dátumu 18. 10. 2010, ktorý je dátumom spresnenia trestného oznámenia ohľadom trestného činu marenie úlohy verejným činiteľom, uplynulo teda takmer deväť mesiacov a od podania trestného oznámenia (12. 08. 2010) takmer rok. Toto záverečné uznesenie sa tiež trestným činom marenie úlohy verejným činiteľom, ako som už spomenul, nezaoberá. Týmto trestným činom sa zaoberalo len uznesenie Vojenskej obvodnej prokuratúry 0 Pn 253/10-14 zo 04. apríla 2011, a to tiež až ako reakcia na moje neustále pripomínanie. Toto uznesenie 0 Pn 253/10-14 popritom obsahovalo nesprávne poučenie, že sťažnosť voči nemu nie je možná, hoci išlo vôbec o prvé rozhodnutie vo veci oznámeného trestného činu marenie úlohy verejným činiteľom. Má ísť o evidentné nadržovanie vyšetrovateľovi JUDr. P. M. orgánmi činnými v trestnom konaní a úmyselné prietahy, ktoré s najväčšou pravdepodobnosťou majú za cieľ doceliť premlčanie trestného stíhania tohto vyšetrovateľa pre trestný čin, ktorého sa mal dopustiť dňa 10. 03. 2008 hrubou nedbanlivosťou, keď mojej matke E. Ď. poslal list, ktorý svedčí o jeho hrubej nedbanlivosti, a tak orgány činné majú asi v úmysle aj doceliť moju nemožnosť domáhať sa v trestnom konaní primeraného finančného zadosťučinenia, spôsobeného psychickou ujmou orgánu

činného v trestnom konaní - JUDr. P. M., a v konečnom dôsledku doceliť aj moju nemožnosť domáhať sa v trestnom konaní primeraného finančného zadostučinenia ohľadom straty živiteľa.“

V ďalšej časti svojho podania sťažovateľ popisuje priebeh konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní súvisiaci s vybavovaní jeho „nového“ trestného oznámenia z 12. augusta 2010, pričom v tejto súvislosti uvádza:

«1. Keďže pri spätnom štúdiu zdravotnej dokumentácie ohľadom vyšetrovania dodnes riadne nevyjasneného úmrtia môjho otca I. Ď. som zistil nezrovnalosti, podal som dňa 12. 08. 2010 nové trestné oznámenie (Prvé trestné oznámenie podávala moja matka E. Ď. dňa 14. 01. 2008), v ktorom som uviedol nové skutočnosti. Vyšetrovateľ JUDr. P. M., ktorému bolo predtým pridelené prvé trestné oznámenie mojej matky E. Ď. zo 14. 01. 2008 ohľadom podozrenia ošetrojúceho lekára môjho otca I. Ď. z trestného činu usmrtenia zo dňa 13. 05. 2006, sa mal podľa nových skutočností uvádzaných v novom trestnom oznámení hrubou nedbanlivosťou dopustiť nedbanlivostného trestného činu marenie úlohy verejným činiteľom (§ 327 trestného zákona v platnom znení). Toto trestné oznámenie sa týkalo aj trestných činov usmrtenia a marenia spravodlivosti neznámymi páchatelmi.

2. Po vzájomnom vyjasňovaní si nedorozumení s krajskou prokuratúrou v Žiline som dňa 18. 10. 2010 podal spresnenie k tomuto trestnému oznámeniu. Jasne som uviedol a aj dokázal, že vyšetrovateľ JUDr. P. M. sa dopustil ohľadom vyšetrovania úmrtia môjho otca minimálne nedbanlivostného trestného činu marenie úlohy verejným činiteľom, keď dva odlišné dokumenty považoval za totožný dokument a na základe toho odmietol trestné oznámenie, ktoré podávala moja matka E. Ď. dňa 14. 01. 2008. V tomto spresnení trestného oznámenia z 18. 10. 2010 som už na trestných činoch neznámych páchatel'ov netrval, ale trval som, a trvám, na trestnom čine marenie úlohy verejným činiteľom JUDr. P. M. Zmiený vyšetrovateľ nevenoval pozornosť dokumentu „Správe o príčine smrti - doplnku“ zo 04. 09. 2006 od MUDr. J. I., ale v hrubej nedbanlivosti napriek upozorneniu mojej matky ho pokladal za „Správu o príčine smrti“ MUDr. J. I. zo 07. 06. 2006. „Správa o príčine smrti - doplnok“ zo 04. 09. 2006 od lekára, ktorý vykonával pitvu môjho otca, pritom obsahovala skutočnosti, ktoré zas boli v prudkom rozpore s „Oznámením o výsledku šetrenia podania“ Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočkou v Martine

zo 04. 07. 2006. Vyšetrovateľ JUDr. P. M. mal po podaní trestného oznámenia mojou matkou E. Ď. k dispozícii jasný dôkaz, že neznámou osobou Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a ďalšími prípadnými neznámymi osobnosťami, má dochádzať k mareniu spravodlivosti, že „Správa o príčine smrti – doplnok“ zo 04. 09. 2006 sa prudko rozchádza s tvrdením Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Martin, že v prípade úmrtia môjho otca I. Ď. nešlo o žiaden nečakaný infarkt, ale o dôsledok nedostatočného ošetrovania - nezastavenia krvácania v mozgu, o ktorom sa dlho pred úmrtím vedelo, a že teda k usmrteniu môjho otca I. Ď. ošetrovateľom dôjsť malo. Vyšetrovateľ toto všetko v hrubej nedbanlivosti aj napriek upozorneniam mojej matky prehliadol, čo podľa okolností už poukazuje aj na jeho zlý úmysel, a nezabezpečil stopy - zdravotnú dokumentáciu, čím nechal priestor pre ich skresľovanie a likvidovanie páchatelom a spolupáchateľmi trestného činu usmrtenia a marenia spravodlivosti.

3. Dňa 22. 10. 2010 Krajská prokuratúra v Žiline ma vyrozumela o odovzdaní podnetu z 22. 10. 2010 Vojenskej obvodnej prokuratúry v Banskej Bystrici, ktorá ho dňa 22. 11. 2010 postúpila Sekcii kontroly a inšpekčnej služby MV SR, 3. inšpekčné oddelenie Banská Bystrica (ďalej len „Inšpekčná Služba BB 3“).

4. Po mojom výsluchu na pracovisku Inšpekčnej služby BB 3 na jej žilinskom pracovisku vydal npor. PhDr. L. Ch. dňa 07. 12. 2010 uznesenie ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010. Okrem iných pochybení podstatným a závažným je fakt, že sa tento vyšetrovateľ vôbec nezaoberal podstatou môjho trestného oznámenia, ktorým bolo oznámenie trestného činu marenie úlohy verejným činiteľom, ale venoval sa povrchno a zavádzajúco len možnému trestnému činu zneužívanie právomoci verejného činiteľa, o ktorom som v trestnom oznámení spresnenom 18. 10. 2010 okrajovo vyslovil dôvodné podozrenie. Hoci doposiaľ uvedené skutočnosti ale svedčia o zlom úmysle vyšetrovateľa JUDr. P. M., ktorému sa asi pre preťaženosť nechcelo vecou skutočne zaoberať. Voči uzneseniu ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 zo 07. 12. 2010 som dňa 20. 12. 2010 podal sťažnosť, keďže išlo len o čiastočné uznesenie a nešlo o uznesenie o celej veci.

5. Dňa 12. 04. 2011 som podal sťažnosť na prieťahy ohľadom oneskoreného konania a rozhodovania Vojenskej obvodnej prokuratúry v Banskej Bystrici, keďže sťažnosť voči uzneseniu ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 som podával 20. 12. 2010 a 12. 04. 2011 som ešte stále rozhodnutie z Vojenskej obvodnej prokuratúry v Banskej Bystrici o sťažnosti nedostal.

Vzniesol som vtedy už dôvodnú požiadavku na odškodnenie za tieto prietahy vo výške 10 000,- EUR.

6. Dňa 20. 04. 2011 mi Vojenská obvodná prokuratúra odoslala prokurátorom Mgr. D. P. jej uznesenie 0 Pn 253/10-14 zo dňa 04. apríla 2011. Už samotným dátumom vydania uznesenia prekročila táto prokuratúra dvojmesačnú lehotu minimálne o jeden mesiac (30 dní), ktorú na vybavenie veci mala, a to aj pri zohľadnení doby určenej na poštovú prepravu. V tomto uznesení 0 Pn 253/10-14 zo dňa 04. apríla 2011 sa prvýkrát rozhodlo o mnou oznámenom trestnom čine marenie úlohy verejným činiteľom, hoci som ho oznamoval ešte dňa 18. 10. 2010. K tomuto rozhodnutiu došlo popritom len vďaka môjmu opätovnému upozorneniu v mojej sťažnosti zo dňa 20. 12. 2010. Uznesenie 0 Pn 253/10-14 zo dňa 04. apríla 2011 obsahovalo poučenie, že voči nemu nie je možná sťažnosť. Keďže však išlo o prvé rozhodnutie o veci marenie úlohy verejným činiteľom JUDr. P. M., podľa platnej legislatívy sťažnosť možná bola a dňa 02. 05. 2011 som ju podal (s dátumom 03. 05. 2011 na tejto sťažnosti).

7. Dňa 30. júna 2011 vydala Vyššia vojenská prokuratúra v Trenčíne uznesenie Vn 295/10-17 osobou prokurátora kpt. JUDr. V. K., ktoré sa zas vôbec nezaobera nedbanlivostným trestným činom marenie úlohy verejným činiteľom, o rozhodnutí ktorého som podával dňa 03. 05. 2011 sťažnosť (sťažnosť na prvé rozhodnutie v tejto veci - rozhodnutie prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry v Banskej Bystrici 0 Pn 253/10-14 zo 04. apríla 2011). Celé toto uznesenie je plné predovšetkým demagógie o textoch mojich podaní, z ktorej za najzávažnejšiu považujem úmyselné klamanie vojenského prokurátora, že som po Vojenskej prokuratúre apo Inšpekčnej službe Ministerstva vnútra SR požadoval kontrolu zákonnosti vyšetrovania vyšetrovateľa JUDr. P. M. Od počiatku jasne a nezameniteľné som pritom oznamoval podozrenia z viacerých trestných činov tohto vyšetrovateľa.

8. Dovoľujem si vysloviť dôvodnú domnienku, že celé konečné rozhodnutie Vn 295/10-17 z 30. júna 2011 má byť buď výsledkom človeka, ktorý konal v zlom úmysle, lebo toto uznesenie sa okrem mena môjho otca mojich podaní vôbec netýka.»

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ tvrdí, že:

«1. Uznesenia a konania orgánov činných v trestnom konaní, ktoré predchádzali konečnému rozhodnutiu Vn 295/10-17 z 30. júna 2011, porušili moje nižšie uvedené práva, ktoré konečné rozhodnutie Vn 295/10-17 z 30. júna 2011 porušilo tiež.

2. Vyšetrovateľ Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, 3. inšpekčné oddelenie Banská Bystrica npor. PhDr. L. Ch. zámerným opomínaním textu a podstaty môjho trestného oznámenia na JUDr. P. M., keď zámerne opomínal vyšetrovať oznámený trestný čin marenie úlohy verejným činiteľom, porušil článok 14 (zákaz diskriminácie) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo 04. XI. 1950 (ďalej len „Dohovor“), keďže ma diskriminoval nevybavením môjho trestného oznámenia z 12. 08. 2010 spresnenom dňa 18. 10. 2010. Týmto zároveň porušil článok 1 (všeobecný zákaz diskriminácie) Protokolu číslo 12 k Dohovoru zo 04. XI. 2000 (ďalej len „Protokol číslo 12“) a článok 1 (záväzok dodržiavať ľudské práva) Dohovoru. Takisto porušil čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“). Jeho uznesenie ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 zo dňa 07. 12. 2010 sa vôbec nezaoberá oznámeným trestným činom marenie úlohy verejným činiteľom.

3. Prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry v Banskej Bystrici npor. Mgr. D. P. uznesením 0 Pn 253/10-14 zo 04. apríla sa 2011 dopustil konania a rozhodnutia v rozpore s článkom 13 Dohovoru (právo na účinný opravný prostriedok), keď jednak rozhoduje negatívne o oznámenom trestnom čine marenie úlohy verejným činiteľom v rozpore so skutkovým stavom a s nezvratnými dôkazmi, a jednak tým, že hoci vo veci tohto trestného činu išlo o prvé rozhodnutie, nesprávne ma poučuje, že sťažnosť voči nemu nie je možná. Týmto sa zároveň dopustil konania v rozpore s článkom 14 Dohovoru (zákaz diskriminácie), s článkom 1 Protokolu číslo 12 k Dohovoru (všeobecný zákaz diskriminácie) a s článkom 1 Dohovoru (záväzok dodržiavať ľudské práva). Týmto zároveň porušil aj článok 46 ods. 1 Ústavy SR, keďže zmaril domáham sa môjho práva jednak na Vojenskej obvodnej prokuratúre v Banskej Bystrici, a jednak v súdnom konaní trestného súdu, v ktorom prokurátor zastupuje štát.

4. Prokurátor Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne kpt. JUDr. V. K. nekonaním ohľadom sťažnosti na prvé rozhodnutie vo veci oznámeného trestného činu marenie úlohy verejným činiteľom uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry 0 Pn 253/10-14 z 04. apríla 2011 a samotným upovedomením uvedeného prokurátora Vn 295/10-17 z 30. júna 2011, v

ktorom zámerne má opomínať text a podstatu môjho trestného oznámenia na JUDr. P. M. a text mojej sťažnosti na prvé uznesenie v tejto veci, keď zámerne opomínal vyšetrovať oznámený trestný čin marenie úlohy verejným činiteľom a konať o sťažnosti na prvé rozhodnutie ohľadom tohto trestného činu, porušil článok 14 (zákaz diskriminácie) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo 04. XI. 1950 (ďalej len „Dohovor“), keďže ma diskriminoval nevybavením môjho podnetu - sťažnosti z 03. 05. 2011 voči uzneseniu 0 Pn 253/10-14 zo 04. apríla 2011. Týmto zároveň porušil článok 1 Protokolu číslo 12 k Dohovoru zo 04. XI. 2000 (ďalej len „Protokol číslo 12“) a článok 1 (záväzok dodržiavať ľudské práva) Dohovoru. Takisto porušil čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“). Jeho uznesenie Vn 295/10-17 z 30. júna 2011 sa tiež vôbec nezaobrá oznámeným trestným činom marenie úlohy verejným činiteľom. V konečnom dôsledku porušil aj článok 13 Dohovoru (právo na účinný opravný prostriedok).»

V záverečnej časti podania je uvedený „Návrh na rozhodnutie vo veci samej“, podľa ktorého sťažovateľ:

«1. ... podľa článku 127 žiadam Ústavný súd SR o konanie a o rozhodnutie o tejto ústavnej sťažnosti.

2. Podľa článku 127 ods. 2 Ústavy SR žiadam Ústavný súd SR po konštatovaní porušenia Ústavy SR a základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd garantovaných medzinárodnými dohovormi zo strany Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne a Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, 3. inšpekčné oddelenie Banská Bystrica o vyslovenie, že ich právoplatnými rozhodnutiami a ich inými zásahmi boli tieto moje práva porušené. Zároveň žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby zakázal porušovanie mojich práv zo strany Vyššej vojenskej prokuratúry a zo strany Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, 3. inšpekčné oddelenie Banská Bystrica, a aby prikázal týmto orgánom represie dôvodné trestné stíhanie voči vyšetrovateľovi okresného riaditeľstva PZ v Žiline JUDr. P. M.

3. Podľa článku 127 ods. 3 Ústavy SR potom žiadam Ústavný súd SR o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia od uvedených inštitúcií, ktoré vyčísľujem ako súčet sumy 10 000,- EUR, ktorú som požadoval dňa 12. 04. 2011 v sťažnosti na prietahy ohľadom

oneskoreného konania a rozhodovania Vojenskej obvodnej prokuratúry v Banskej Bystrici a sumy 150 000,- EUR, ktorá je súčtom 75 000,- EUR ako náhrada sumy ako odškodného, ktorá sa ako kompenzácia za stratu živiteľa mala vymôcť od lekára, ktorý mal zaviniť usmrtenie môjho otca I. Ď., ale vyšetrowanie tohto usmrtenia JUDr. P. M. zmaril. Ďalšia suma 75 000,- EUR je kompenzáciou nemajetkovej psychickej ujmy spôsobenej namietnutým konaním orgánov činných v trestnom konaní a porušeniami mojich garantovaných práv zo strany týchto orgánov. Dovedna teda zo strany Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne ako zástupcu Generálnej prokuratúry a zo strany Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, 3. inšpekčné oddelenie Banská Bystrica ako zástupcu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky žiadam spoločne a nerozdielne primerané zadosťučinenie v sume 160 000,- EUR (slovom: jednošesťdesiat tisíc EUR).

4. Zákon o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (zákon č. 38/1993 Z. z.) v § 20 ods. 2 však uvádza: „K návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak.“ V § 31a tohto zákona sa ďalej uvádza: „Ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred Ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.“ Obidve procesné normy pripúšťajú v prípadoch povinného zastúpenia advokátom výnimku z tohto povinného zastúpenia, ak potenciálny zastupovaný má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, čo je aj môj prípad.

5. Posledné rozhodnutie v tejto veci je upovedomenie Vyššej vojenskej prokuratúry Vn 295/10-17 z 30. júna 2011 z doručené prvýkrát na moju adresu dňa 07. 07. 2011. Túto ústavnú sťažnosť podávam v zákonom určenej dvojmesačnej lehote.»

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru postupom vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, 3. inšpekčného oddelenia Banská Bystrica

(ďalej len „vyšetrovatel“) vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 a jeho uznesením zo 7. decembra 2010, postupom Vojenskej obvodovej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „vojenská obvodová prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 0 Pn 253/10 a jej uznesením zo 4. apríla 2011, ako aj postupom Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „vyššia vojenská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 295/10 a jej prípisom z 30. júna 2011.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 1

dohovoru postupom vyšetrovateľa vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 a jeho uznesením zo 7. decembra 2010, postupom vojenskej obvodovej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 0 Pn 253/10 a jej uznesením zo 4. apríla 2011, ako aj postupom vyššej vojenskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Vn 295/10 a jej prípisom z 30. júna 2011.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru postupom vyšetrovateľa vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 a jeho uznesením zo 7. decembra 2010

Vyšetrovateľ namietaným uznesením odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku trestné oznámenie sťažovateľa vo veci podozrenia z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť ÚJKP OR PZ v Žiline JUDr. P. M. tým, že sa v pridelenej trestnej veci nezaoberal novým dôkazným prostriedkom vypracovaným MUDr. J. I. o príčine smrti I. Ď., „*nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa §-u 197 ods. 2 Trestného poriadku*“.

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, ktorého zmysel a účel spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 197 ods. 3 Trestného poriadku uznesenie podľa odseku 1 alebo 2 sa doručí oznamovateľovi a poškodenému. Oznamovateľ a poškodený môžu proti uzneseniu podať sťažnosť. Policajt doručí také uznesenie prokurátorovi najneskôr do 48 hodín.

Podľa § 230 ods. 1 Trestného poriadku dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor.

Podľa § 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený dávať záväzné pokyny na postup podľa § 197, vyšetrowanie a skrátene vyšetrowanie trestných činov a určovať lehoty na ich vybavenie; také pokyny sú súčasťou spisu.

Podľa § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak a) nie je prípustná, b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo c) nie je dôvodná.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že proti namietanému uzneseniu vyšetrowateľa mohol sťažovateľ ako oznamovateľ podať sťažnosť (čo aj urobil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť príslušný orgán prokuratúry, v danom prípade prokurátor vojenskej obvodovej prokuratúry. Sťažnosť podľa § 197 ods. 3 Trestného poriadku možno vzhľadom na možnosti vyplývajúce z § 230 ods. 2 písm. a) a e) Trestného poriadku nepochybne považovať v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde

za právny prostriedok, ktorý osobitný právny predpis sťažovateľovi účinne poskytuje na ochranu jeho základných práv a slobôd.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru postupom vyšetrovateľa vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 a jeho uznesením zo 7. decembra 2010, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru postupom vojenskej obvodovej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 0 Pn 253/10 a jej uznesením zo 4. apríla 2011

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor (§ 53 ods. 1).

Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor upovedomí podávateľa podnetu v lehote ustanovenej v odseku 1 o spôsobe vybavenia podnetu. V rovnakej lehote upovedomí podávateľa podnetu o predĺžení lehoty na jeho vybavenie.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Vychádzajúc z uvedených ustanovení zákona o prokuratúre ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou považuje podnet, ako aj opakovaný podnet (príp. ďalší opakovaný podnet) podľa zákona o prokuratúre za právne prostriedky, ktoré zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, a to aj vo vzťahu k tým právam, ktorých porušenie sťažovateľ namieta touto sťažnosťou (pozri napr. IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05, IV. ÚS 28/2010 atď.).

Ústavný súd aj v predchádzajúcich konaniach vyslovil právny názor, že vynechanie tohto prostriedku nápravy (podnetu, opakovaného podnetu) v sústave orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným

súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu orgánu činného v prípravnom konaní, resp. aj pred začatím trestného stíhania (I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že proti namietanému postupu vojenskej obvodovej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 0 Pn 253/10 a jej uzneseniu zo 4. apríla 2011 mohol sťažovateľ podať podnet, resp. opakovaný podnet (čo aj urobil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť nadriadený prokurátor, v danom prípade prokurátor vyššej vojenskej prokuratúry.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa aj v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru postupom vojenskej obvodovej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 0 Pn 253/10 a jej uznesením zo 4. apríla 2011, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

3. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru postupom vyššej vojenskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Vn 295/10 a jej prípisom z 30. júna 2011

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ sa podaním z 3. mája 2011 označeným ako „*Vec: Uznesenie 0 Pn 253/10-14 zo dňa 04. apríla 2011 – Sťažnosť a trestné oznámenie z ďalšieho podozrenia z deliktu zneužívania právomoci verejného činiteľa mjr. JUDr. P. M.*“ domáhal preskúmania postupu vyšetrovateľa vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 a jeho uznesenia zo 7. decembra 2010, ako aj postupu vojenskej obvodovej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 0 Pn 253/10 a jej uznesenia zo 4. apríla 2011. Označené podanie sťažovateľa bolo odstúpené vyššej vojenskej prokuratúre, ktorá ho kvalifikovala ako opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1

zákona o prokuratúre. Tento opakovaný podnet sťažovateľa vybavil prokurátor vyššej vojenskej prokuratúry namietaným prípisom sp. zn. Vn 295/10 z 30. júna 2011 tak, že ho ako nedôvodný odložil.

V namietanom prípise vyššej vojenskej prokuratúry sa okrem iného uvádza:

„Dňa 20. 5. 2011 bola na tunajšiu prokuratúru z Vojenskej obvodnej prokuratúry Banská Bystrica odstúpená časť Vášho podania zo dňa 3. 5. 2011, v ktorej vyslovujete nespokojnosť s postupom a rozhodnutím príslušníka inšpekčnej služby a prokurátora VOP B. Bystrica vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 0 Pn 253/10. Táto odstúpená časť Vášho podania bola vyhodnotená ako opakovaný podnet v zmysle § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, na preskúmanie zákonnosti vybavenia prvotného podnetu prokurátorom Vojenskej obvodnej prokuratúry Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Pn 253/10.

Pri vybavovaní Vášho opakovaného podnetu som preskúmal dozorový spis Vojenskej obvodnej prokuratúry B. Bystrica sp. zn. 0 Pn 253/10 ako, aj vyšetrovací spis Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Odbor inšpekčnej služby 3. inšpekčné oddelenie B. Bystrica ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010.

Na základe preskúmania predmetných spisových materiálov nevyplýnuli nové alebo iné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné zistiť najmä skutkový, alebo aj právny stav veci nad rámec tých, ako je konštatované v uznesení ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 zo 7. 12. 2010, ktorým bola podľa § 197 ods. 1 písm. d) Tr. por. odmietnutá vec oznámenia o trestnom čine zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť príslušník ÚJKP OR PZ v Žiline v pridelennej trestnej veci, vedenej pod ČVS: ORP-105/OVK-ZA-2008 tým, že sa nezaoberal novým dôkazným prostriedkom vypracovaným MUDr. J. I. o príčine smrti I. Ď. zo dňa 4. 9. 2006, čím došlo k zmareniu vyšetrovania. Rovnako neboli zistené nové alebo iné skutočnosti nad rámec tých, ako sú konštatované v uznesení prokurátora VOP B. Bystrica sp. zn. 0 Pn 253/10 z 4. 4. 2011, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol Vašu sťažnosť proti predmetnému uzneseniu ako nedôvodnú. Prokurátor VOP B. Bystrica sa v odôvodnení predmetného uznesenia danou vecou podrobným spôsobom zaoberal, pričom sa vysporiadal so všetkými podstatnými otázkami danej veci, toto uznesenie vychádza zo

zisteného skutkového stavu, je vecne správne a dôvodné, vrátane zákonného poučenia o prípustnosti opravného prostriedku, preto naň aj ja v podrobnostiach odkazujem.

Taktiež som nezistil žiadne nové podstatné skutočnosti na rámec tých, ako je konštatované vo vyrozumení prokurátora VOP B. Bystrica sp. zn. 0 Pn 253/10-28 z 21. 4. 2011, ktorým Vás na základe Vášho podnetu z 12. 4. 2011 upovedomil o výsledku preskúmania zákonnosti postupu vyšetrovateľa SKIS MV SR v konaní ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010. Prokurátor VOP B. Bystrica sa v označenom vyrozumení o vybavení podnetu, ktorý v časti odložil ako nedôvodný, danou vecou požadovaným spôsobom zaoberal a jeho záver považujem za vychádzajúci zo zabezpečeného spisového materiálu a teda za dôvodný a zákonný.

K ďalším okolnostiam, ktoré uvádzate vo svojom opakovanom podnete z 3. 5. 2011, je nevyhnutné poukázať na ustanovenie § 230 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor. Týmto prokurátorom bol vo vzťahu ku konaniu, v ktorom malo dôjsť k Vami v trestnom oznámení uvádzanému konaniu policajta M., príslušný prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina. Vojenská súčasť prokuratúry a ani inšpekčná služba MV SR nie je príslušná na preskúmavanie a hodnotenie konania a rozhodovania príslušného prokurátora vykonávajúceho dozor nad zákonnosťou v trestnom konaní. Toto je zverené výlučne do kompetencií jemu nadriadeného prokurátora a samozrejme v súdnom konaní príslušnému súdu. Taktiež vojenská súčasť prokuratúry nemá právomoc viesť akési duplicitné alebo alternatívne vyšetrovanie, posudzovať správnosť vykonávania procesných úkonov, správnosť vedenia celého trestného konania, či posudzovať a hodnotiť dôkazy v danej trestnej veci. V prípade, ak by dozor vykonávajúci prokurátor zistil podozrenie z protiprávneho konania vyšetrovateľa, bol by takýto podnet odstúpil inšpekčnej službe PZ na ďalšie konanie. Navyiac je potrebné zhodne s prokurátorom VOP B. Bystrica uviesť aj to, že postup vyšetrovateľa M. a prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina boli v rámci konaní o podnetoch preskúmané aj Krajskou prokuratúrou Žilina a Generálnou prokuratúrou SR, pričom neboli zistené nedostatky.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, Vás upovedomujem, že Váš opakovaný podnet ako nedôvodný odkladám, nakoľko neboli v postupe prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry B. Bystrica pri vybavovaní Vášho prvotného podnetu

v konaní 0 Pn 253/10 zistené prierahy alebo také porušenie zákona, na ktoré by bolo potrebné, alebo možné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia.

Zároveň Vás v zmysle ustanovenia § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre upovedomujem, že ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.“

V namietanom prípise vyššej vojenskej prokuratúry sa odkazuje aj na uznesenie vojenskej obvodovej prokuratúry sp. zn. 0 Pn 253/10 zo 4. apríla 2011. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti preskúmal aj označené uznesenie vojenskej obvodovej prokuratúry, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«... JUDr. PhDr. P. Ď. vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza, že celé uznesenie zo dňa 7. 12. 2010 je uznesenie o inom podaní, v lepšom prípade ho možno nazvať uznesením len o časti podania. Oznamovateľ ďalej poukazuje na to, že predmetné uznesenie je uznesením len o možnom zneužívaní právomoci verejného činiteľa, kde on v podaní z 18. 10. 2010, ktoré bolo podané na Krajskej prokuratúre v Žiline uviedol, že v prípade JUDr. P. M. má ísť minimálne o marenie úlohy verejným činiteľom, v prípade jeho dokázaného zlého úmyslu by malo ísť o marenie spravodlivosti a zneužívanie právomoci verejného činiteľa. V sťažnosti oznamovateľ ďalej uvádza, že JUDr. P. M. hrubou nedbanlivosťou považoval dva odlišné dokumenty od MUDr. J. I. za totožný dokument a v tomto omyle jeho matke dňa 10. 3. 2008 vrátil dokument „správa o príčine smrti - doplnok“ zo dňa 4. 9. 2006, ktorý nebol prílohou pôvodného trestného oznámenia. Z tohto dokumentu je jasné, že ide o smrť úrazom a nie o prirodzený infarkt. Taktiež že skutočnosti v spomínanom dokumente zo dňa 4. 9. 2006 svedčia o nedostatočnosti povinnej starostlivosti. Overenie, či naozaj v prípade jeho otca - chránenej osoby nebola povinná zdravotná pomoc zanedbaná, už orgány činné v trestnom konaní neurobili, hoci boli v osobe P. M. na to upozornené aj správou o príčinnej smrti - doplnkom zo dňa 4. 9. 2006, ktorý JUDr. P. M. dňa 10. 3. 2008 oznamovateľovej matke v omyle z nedbanlivosti vrátil bez toho, aby mu venoval pozornosť. Ďalej že keby JUDr. P. M. venoval pozornosť dokumentu, správa o príčinnej smrti - doplnok zo dňa 4. 9. 2006 čo však z hrubej nedbanlivosti neurobil, okamžite mal urobiť

všetky potrebné kroky zaistením dôkazných prostriedkov, aby bolo možné vykonať dôkaz. Keďže tak neurobil, zmaril úlohu, na ktorú ako verejný činiteľ bol povinný a tak v súčasnosti už dôkazy nie je možné vykonať. Zdravotné záznamy jeho otca I. Ď. ostali ľahko prístupné a tak mohlo dochádzať k ich falšovaniu a samoúčelnému dopĺňaniu podvrhmi. Následkom tohto zmarenia úlohy verejným činiteľom nie je teda možné zistiť skutkový stav tak, aby o ňom neboli dôvodné pochybnosti. V závere svojej sťažnosti oznamovateľ uvádza, že uznesenie zo dňa 7. 12. 2010 voči ktorému podal sťažnosť, je len čiastočným uznesením, čiže je len uznesením o časti veci - o časti jeho podania na Krajskú prokuratúru zo dňa 18. 10. 2010. Prokurátor teda môže rozhodnúť len o zákonnosti čiastočného uznesenia. Podstatnú časť veci vyšetrovateľ opomenul a nevybavil v zákonnej lehote.

Vyšetrovateľ PZ sťažnosti oznamovateľa JUDr. PhDr. P. Ď. nevyhovel a v zmysle § 190 ods. 2 písm. a/ Tr. por. sťažnosť predložil na rozhodnutie prokurátorovi Vojenskej obvodnej prokuratúry Banská Bystrica.

Na základe podanej sťažnosti som v súlade s § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel som k záveru, že hoci sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď. bola prípustná, podaná oprávnenou osobou u príslušného orgánu a v zákonom stanovenej lehote, nie je dôvodná.

V rámci preskúmania napadnutého uznesenia, ako i konania, ktoré mu predchádzalo, som sa oboznámil so spisovým materiálom ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010, ktorého súčasťou je okrem iného aj fotokópia relevantnej časti spisového materiálu ČVS: ORP-105/OVK-ZA-2008.

V prvom rade je potrebné uviesť, že v tomto prípade sa v plnej miere stotožňujem s odôvodnením sťažnosťou napadnutého uznesenia vyšetrovateľa SKIS PZ a síce s tým, že v danom prípade absentuje subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a teda neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty špecifikovaného prečinu podľa § 326 Tr. zák. Vyšetrovateľ PZ OR PZ Žilina JUDr. M. vo svojom uznesení ČVS: ORP-105/OVK-ZA-2008 zo dňa 15. 2. 2008 konkrétne v odôvodnení predmetného uznesenia uviedol dôkazy a listinné materiály, o ktoré sa pri rozhodovaní opieral a z ktorých vychádzal spolu s úvahami ktorými sa spravoval. Skutočnosť, že oznamovateľ alebo poškodený /resp. iný subjekt trestného konania/ nesúhlasí s právnymi závermi, ku ktorým vyšetrovateľ PZ dospel,

automaticky nezakladá podozrenie zo spáchania trestného činu vyšetrovateľom, ktorý rozhodnutie vydal a práve pre tieto prípady zákonodarca zakotvil do Trestného poriadku možnosť podania opravného prostriedku proti takémuto rozhodnutiu s tým, že na základe podaného opravného prostriedku vec preskúma nadriadený orgán ako tomu bolo aj v predmetnej veci.

V § 2 ods. 12 Tr. por. je uvedené, že orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Je pravdou, že vyšetrovateľ SKIS PZ sa v odôvodnení svojho uznesenia zo dňa 7. 12. 2010, proti ktorému sťažnosť oznamovateľa smeruje, nevenoval aj podozreniu z naplnenia skutkovej podstaty prečinu marenie úlohy verejným činiteľom podľa § 327 Tr. zák. zo strany vyšetrovateľa OR PZ Žilina JUDr. M., avšak v tomto prípade mám za to, že nebola naplnená objektívna stránka tohto trestného činu, keďže zo strany vyšetrovateľa PZ JUDr. M. v predmetnej veci nedošlo k zmareniu splnenia dôležitej úlohy tak ako to predpokladá skutková podstata už vyššie uvedeného prečinu marenie úlohy verejným činiteľom podľa § 327 Tr. zák. Poukazujem na tú skutočnosť, že k úmrtiu p. I. Ď. došlo dňa 13. 5. 2006 o 15. 20 h a pitva bola vykonaná následne dňa 16. 5. 2006, kde ako vyplýva z predloženého spisového materiálu, správy o príčine smrti I. Ď..., ktoré vypracoval MUDr. J. I. pre spoločnosť A., a. s... boli zo dňa 7. 6. 2006 a následne doplnok k tejto správe dňa 4. 9. 2006, pričom trestné oznámenie bolo podané zo strany p. E. Ď. až dňa 14. 1. 2008, teda po dlhšom časovom odstupe na čo vyšetrovateľ OR PZ Žilina vplyv nemal. Taktiež je potrebné uviesť, že vyšetrovateľ OR PZ Žilina sa pri svojom rozhodovaní opieral okrem iného tiež aj o oznámenie o výsledku šetrenia podania, ktoré bolo vypracované Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pobočka Martin zo dňa 4. 7. 2006, kde závery v tomto oznámení prijaté vyšetrovateľ OR PZ Žilina taktiež nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Tu je potrebné uviesť, že v predmetnej veci /ohľadom podania E. Ď. zo dňa 14. 1. 2008/ vykonávala dozor nad zákonnosťou konania príslušná Okresná prokuratúra v Žiline pod sp. zn. 1 Pn 35/8 a následne bol postup vyšetrovateľa OR PZ Žilina v predmetnej veci preskúmaný na základe podnetu p. E. Ď. aj Krajskou prokuratúrou v Žiline pod sp. zn. 1 Kn 69/08, kde bol tento postup vyhodnotený ako vecne správny a taktiež bola predmetná vec

preskúmaná opakovane aj zo strany Generálnej prokuratúry SR sp. zn. IV/1 Gn 432/2008.

Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že zo strany vyšetrovateľa OR PZ Žilina JUDr. M. nedošlo ani k naplneniu znakov prečinu marenie úlohy verejným činiteľom podľa § 327 Tr. zák. a ani iného trestného činu uvedeného v Trestnom zákone...

Čo sa týka záveru sťažnosti oznamovateľa, kde poukazuje na to, že napadnuté uznesenie vyšetrovateľa SKIS PZ zo dňa 7. 12. 2010 je uznesením len o časti veci - o časti jeho podania na Krajskú prokuratúru zo dňa 18. 10. 2010, tak tu je potrebné uviesť, že do pôsobnosti tunajšej prokuratúry neprináleží vykonávanie dozoru nad zachovávaním zákonnosti vo veciach, v ktorých sú podozrivé zo spáchania trestnej činnosti civilné osoby, takže na tunajšiu prokuratúru bolo podanie oznamovateľa zo dňa 18. 10. 2010, ktoré pôvodne adresoval Krajskej prokuratúre v Žiline, bolo tunajšej prokuratúre odstúpené len v tej časti, v ktorej oznamovateľ poukazuje na podozrenie zo spáchania trestnej činnosti zo strany príslušníka PZ - vyšetrovateľa PZ JUDr. P. M.

Som toho názoru, že v tomto prípade vzhľadom na už uvádzané skutočnosti bol postup vyšetrovateľa SKIS PZ vo veci oznámenia JUDr. PhDr. P. Ď. v zmysle § 197 ods. 1 písm. d/ Tr. por. dôvodný a mám za to, že sťažnosťou napadnuté uznesenie vyšetrovateľa PZ MV SR SKIS Banská Bystrica je zákonné a vecne správne. Vyšetrovateľ SKIS PZ do spisového materiálu zabezpečil písomné podklady v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom k vyššie uvedenému som rozhodol o zamietnutí sťažnosti JUDr. PhDr. P. Ď. proti predmetnému uzneseniu vyšetrovateľa SKIS PZ tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.»

V nadväznosti na citované ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť.

Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhovel (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samo osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhovie podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

V súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. IV. ÚS 236/2010) ústavný súd taktiež pripomína, že podľa platných právnych predpisov nemá ten, kto podal trestné oznámenie (ďalej len „oznamovateľ“), zákonom garantované právo (nárok) na to, aby na základe jeho trestného oznámenia bolo začaté trestné stíhanie. Z § 197 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že ak príslušný orgán činný v trestnom konaní dôjde k záveru, že v predmetnej veci nie je dôvod na začatie trestného stíhania, predmetnú vec uznesením a) odovzdá príslušnému orgánu na prejednanie priestupku alebo iného správneho deliktu, b) odovzdá inému orgánu na disciplinárne konanie, c) odloží, ak je trestné stíhanie neprípustné alebo ak zanikla trestnosť činu, alebo d) odmietne (§ 197 ods. 1 Trestného poriadku). Oznamovateľ (v danom prípade sťažovateľ) má právo na to, aby mu uznesenie podľa § 197 ods. 1 Trestného poriadku bolo doručené, a tiež právo na podanie sťažnosti proti nemu (§ 197 ods. 2 Trestného poriadku) a následne sa môže domáhať ochrany svojich práv aj podnetom a opakovaným podnetom, príp. ďalším podnetom, ktoré sú príslušné orgány prokuratúry povinné preskúmať a zaujať k nim meritórne stanovisko. V naznačenom kontexte ústavný súd poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu (IV. ÚS 55/09, IV. ÚS 180/09).

Z citovanej časti prípisu vyššej vojenskej prokuratúry sp. zn. Vn 295/10 z 30. júna 2011 vyplýva, že prokurátor vyššej vojenskej prokuratúry sa podaním sťažovateľa, ktoré

kvalifikoval ako opakovaný podnet, riadne zaoberal, pričom v tejto súvislosti preskúmal príslušnú spisovú dokumentáciu a na tomto základe vyhodnotil postup podriadeného prokurátora – prokurátora vojenskej obvodovej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 0 Pn 253/10 a jeho uznesenie zo 4. apríla 2011 (týmto uznesením bola odmietnutá predchádzajúca sťažnosť sťažovateľa proti namietanému uzneseniu vyšetrovateľa, ako nedôvodná, pozn.) ako vecne správny a dôvodný a v podrobnostiach na neho poukázal. Zároveň prokurátor vyššej vojenskej prokuratúry poukázal na skutočnosť, že postup vyšetrovateľa bol preskúmaný na základe ďalších podaní sťažovateľa aj Okresnou prokuratúrou v Žiline, Krajskou prokuratúrou v Žiline a Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, „*pričom neboli zistené nedostatky*“, a až na tomto základe opakovaný podnet sťažovateľa ako nedôvodný odložil.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postup vyššej vojenskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Vn 295/10 a ani jej prípis z 30. júna 2011 nevykazuje také nedostatky, na základe ktorých by bolo možné po prípadnom prijatí sťažnosti dospieť k záveru, že nimi došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Rovnako tak nemohlo podľa názoru ústavného súdu dôjsť v danom prípade ani k porušeniu práva sťažovateľa na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Sťažovateľ nepochybne mal k dispozícii právne prostriedky na ochranu svojich práv (sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa, podnet, opakovaný podnet), ktoré aj využil, pričom príslušné orgány prokuratúry sa nimi zákonom ustanoveným postupom zaoberali a zaujali k nim meritórny postoj, pričom skutočnosť, že im nevyhoveli podľa predstáv sťažovateľa, nemôže viesť k záveru o porušení tohto práva podľa dohovoru. Ústavný súd taktiež pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil takú príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom vyššej vojenskej prokuratúry a jej prípisom z 30. júna 2011, ktorá by mohla signalizovať porušenie zákazu diskriminácie vyplývajúceho z čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho významu zaoberať sa s ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2011